2. Петрус вә Корнилий 1
3. Әң башта Пәрвәрдигар болған 2
4. Аләмниң яритилиши 3
5. Худаға бойсунмаслиқ 3
6. Ибраһим 4
7. Умут бәргән хәвәр! 4
8. Жин чаплашкан адәмниң азат болуши. 5

1. Икки адәм дуа қилиш үчүн ибадәтханиға барди

Һәзрити Әйсаниң бу тәмсили Муқәддәс Китаптики Инжил қисимида йезилған. Икки киши дуа қилиш үчүн ибадәтханиға берипту. Уларниң бирси пәрисий йәнә бири бажгир екән. Пәрисий Худаниң алдида өрә туруп мәғрурано һалда: «Әй Худа Мениң башқилардәк алдамчи, нека адалиғини бузғучилардин болуп қалмиғанлиғим үчүн , болупму мону бажгирға охшимиғанлиғим үчүн рәхмәт. Мән һәр һәптидә икки күн роза тутимән, иш һәққимни ондин бир үлүшини Худа йолида садиқә қилимән»-дәп дуа қилипту. Бирақ һелиқи бажгир башқилардин нери туруп бешини көтүрүп асманға қарашқиму жүръәт қилалмай қийналған һалда мәйдисигә уруп «Әй Худайим мән гунакар. Маңа рәһим қилғайсән»-дәпту. Андин Әйса мудақ дәйду, аңлап қоюларки Худаниң нәзәридә бу иккисидин һелқи пәрсий әмәс бәлки бажгир кәчүрүмгә еришип өйгә қайтипту. Чүнки Худа өзини үстүн тутқанни төвән қилиду, өзини төвән тутқанни үстүн қилиду. Худа қандақ? Худаниң кәчүрүмигә қандақ еришәләймиз?

2. Петрус вә Корнилий

Башқа миләттини кәлгән әскәр бөлүминиң йүз беши Корнилий исимлиқ бир киши бар еди. У Худани һөрмәтләйдиған йәни һәр дайим Худаға ибадәт қилип жүридиған адәм еди, бирақ у Ибраһимниң әвладидин әмәс еди. Бир күни чүштин кейин униңға бир ғайибанә аламәт көрүнди. У Худаниң бир периштәси өзиниң йениға кәлгәнлигини көрди. Периштә уни Корнилий дәп чақирди. Униңдин қорқуп кәткән Корнилий ,Тәхсир немә иш дәп сориди. Сениң дуалириң билән хәйир сахавитиң Худаға йәтти. Әнди сән Жәффаға адәм әвәтип Петрус исимлиқ кишини чақиртип кәл. У деңиз бойида жайлашқан бирсиниң өйидә туриватиду деди. Әтиси Корнилийниң хизмәтчилири шәһәргә йеқинлишип қалғанда Петрус дуа қилиш үчүн өгүзгә чиқиду. Чүшки вақит болғанлиқтин униң тамақ йегүси кәлгән еди.

Шунда у асман ечилип кәң дәстихандәк бир нәрсиниң төрт бөжүги бағланған һалда йәргә чүшиватқанлиғини көриду. Дәстиханда һәр хил төрт путлуқ жаниварлар, йәр беғирлиғучилар вә явайи қушлар бар еди. Буларниң һәммиси диний қанун бойичә һарам маллар еди. Шунда бир аваз униңға «Петрус орниңдин туруп уларни союп йегин» деди. Яқ болмайду Рәббим, мән һеч қачан һарам нәрсини еғизимға алған әмәсмән-деди. Шунда Худа Мән һалал дегәнни сән һарам десәң болмайду деди. Бу көрүнүш үч қетим тәкрарланди, андин дәстиханға охшайдиған һелқи нәрсә асманға көтүрүлүп чиқип кәтти. У бу вақиәниң мәнасини чүшәнмәй олтарғинида, Корнилий әвәткән кишиләр шу өйниң дәрвазисиниң алдида туратти. Петрус йәнила бу вақиәниң мәнаси немиду дәп ойлниватқинида Худаниң Роһи униңға сени үч адәм издәп кәлди, иккиләнмәй пәскә чүшкин андин улар билән билләә йолға чиққин, уларни Мән әвәттим дәйду. Петрус улар билән учришип, бу яққа келишиңларниң сәвәви немикин- дәп сорайду. Улар бизни римлиқ йүз беши Корнилий әвәтти дәйду. У сизни өйигә чақириватиду. Сиз униңға Хуш хәвәрни ейтишиңиз керәк дәйду. Әтиси Петрус бир нәччә қериндашлирини әгәштүрүп шу үч киши билән Корнилий туридиған шәһәргә йолға чиқиду. Уларниң өйигә йетип келишиду. Корнилий болса өз туққанлири билән яр бурадәрлирини өйигә жиғип Петрусни күтүп олтуратти. Петрус өйигә киргәндә Корнилий алдиға чиқип айиғиға баш қоюп сәждә қилиду. Петрус уни дәрһал йөләп турғузуп, орнуңиздин туруң мәнму сизгә охшашла бир адәм дәйду.

Силәргә мәлумки силәр Ибраһимниң әвлади болмиғанлиқтин биз силәрниң өйлириңларға киришимизгә болмайду. Бирақ Худа маңа башқа милләт адәмлирини һарам

дәп қаримаслиғимни әскәртти. Шуңа силәрниң тәкливиңларни қобул қилип бу йәргә кәлдим. Әнди мениң соримакчи болғиним мени немишкә чақирдиңлар дәйду.

Үч күнниң алдида дәл мошу вақитта, мән өйдә дуа қиливататтим. Туюқсиз кийимлиридин нур чақнап туридиған бир периштә адәм шәкилидә пәйда болуп «Корнилий дуайиң Худаға йәтти»-деди. Униң буйруғи бойичә мән тез арида сизни елип келишкә адәм әвәттим. Әнди биз һәммимиз Худа өзлиригә дегән барлиқ сөзләрни аңлаш үчүн Худаниң алдида тәйяр туруптимиз-дәйду.

Шунда Петрус уларға:

Худа адәмниң сиртки қияпитигә қаримайдиғанлиғини әнди чүшәндим. Худаға қайсила милләт болмисун әгәр у тоғра иш қилидиған киши болса Худа уни қобул қилидикән. Петрус уларға Хуш хәвәрни ейтиш билән биллә мундақ деди, әгәр кимду ким Әйсаға ишәнсә уларниң гунаси кәчүрилиду деди. Петрус Худаниң бу сөзлирини ейтиватқинида уни аңлаватқан һәммә кишиниң вужудиға Муқәддәс роһ чүшиду. Улар Худани мәдһийиләп, гуналириға това кәлтүрүп, Әйсаға ишинип суға чөмдүрүш рәсимидин өтүшиду.

Корнилий Петрусни уларниң йенида бир нәччә күн турушини өтүниду. Әлчиләр билән бәзи адәмләр, башқа милләт вәкиллири Худаниң Хуш хәвирини аңлап қобул қилғанлиғини аңлайду. Петрус Йерусалимға қайтқинида, бәзи ишәнгүчиләр уни әйипләп, сениң хәтнә қилинмиған йәһудий әмәсләрниң өйидә меһман болуп улар билән һәмдәстихан болғанлиғиң зади қандақ иш- дәп ейтишиду. Петрус уларға барлиқ иш жәриянини чүшәндүрүп бериду. Башқилар Петрусниң ейтқанлирини аңлап соаллириға жавап елип Худани мәдһийиләшкә башлайду. Худа һәммә адәмләргә натоғра йоллиридин қайтип һәқиқий һаятлиққа егә болушиға имканийәт яритип бәрди.

3. Әң башта Пәрвәрдигар болған

Әң башта Пәрвәрдигар болған. У Өз сөзи билән бу дунияни вә униңдики барлиқ мәвжудатни яратти. Шундақла У алаһидә қилип әр вә аялни яратти. Пәрвәрдигарниң инсанлар билән муамилисиму алаһидә еди. Пәрвәрдигар улар билән биллә сәйлә килатти,сөзлишәтти вә уларниң һалидин хәвәр алатти. Бирақ гунаниң сәвәвидин, инсанлар Пәрвәрдигар билән болған мунасивитини йоқитип койди. Улар Пәрвәрдигарнин һозуридин жуда болди. Шундақ қилип әр аял пәрзәнтлик болди, йәр йүзидә инсанлар көпәйди. Бирақ әпсуслинар иш шуки, инсанлар йәнила Пәрвәрдигардин жирақ еди. Лекин Пәрвәрдигар һеч качан Өзи алаһидә яраткан инсанларни унтиған әмәс. У йәниму инсанларни яхши көрәтти вә улар билән музакирә килишни халайтти. Шу кунләрдә Пәрвәрдигар Ибраһим дегән бир адәмни чақирип, униңға : Мән саңа бир чоң аилә беримән. Мән сәндин улуқ милләт яритимән. Сән арқилик йәр йузидики барлиқ милләтләр бәхит саадәткә еришиду. Улар арқилиқ улук бир хәлиқ яритимән; деди. Ибраһим яшинип калған болсиму Пәрвәрдигарниң сөзигә ишәнди. Пәрвәрдигар билән Ибраһимниң мунасивити мукәммәл еди, чунки Ибраһимниң ишәнчиси мукәммәл болған.

Пәрвәрдигарниң Ибраһимға бәргән вәдисини бойичә, Ибраһим оғул пәрзәнтлик болди. Оғлиму пәрзәнтлик болуп, Пәрвәрдигар Өз вәдиси бойичә Ибраһимниң аилиси арқилиқ улуқ бир милләт яратти. Бу хәллиқ бәзидә Пәрвәрдигарни әгишәтти, әмма бәзидә гунаға пататти. Шу тупәйлидин Пәрвәрдигар инсанларни тоғра йолға селиш учун, пәйғәмбәрләрни әвәтип турди.

Шу пәйғәмбәрләрниң бири Муса пәйғәмбәр еди.

Ибраһимниң әвлади Пәрвәрдигарға болған ишәнч вә Муса пәйғәмбәр көрсәткән қурбанлиқ арқилиқ қуллуқтин қутулған. Пәрвәрдигарниң жаза сотидин, улар курбанлиққа челинған қозиниң қени арқилиқ қутулди.

Йәнә бир пәйғәмбәрниң исми Йәшая еди. Йәшая болса Пәрвәрдигар вәдә қилған Нижаткар келидиғанлиқини баян қилип, Ибраһимниң әвладиға умут бәрди. Пәрвәрдигар Йәшая пәйғәмбәр арқилиқ мундақ дегән еди ; Мән бир Қутқазғучи әвәтимән, У азаплинип зәрдап чекиду, Уни рәт қилиду, Униң жараһити арқилиқ силәр шипалиқ тарисиләр. У силәрниң гунайинларни Өз устигә алиду, өлтурилиду лекин қайта тирилиду. Шу арқилиқ көплигән милләтләр Пәрвәрдигар билән яришиду;

Шу чағдин тартип Ибраһимниң әвлади Пәрвәрдигар вәдә қилған Қутқазғучини кутуп кәлди.

Пәрвәрдигар Өз вәдиси бойичә йәргә Әйсани әвәтти. Әйса Пәрвәрдигарниң ялғуз Оғли , мукәммәл Қурбанлиқ Қоза болуп, барлиқ инсанларниң гунайини Өз устигә алди. Әйса

көрсәткән мөжузиләр вә ағриқларни сақайтиши арқилиқ, Өзиниң Пәрвәрдигар тәрәптин әвәтилгән Қутқазғучи екәнлигини көрсәтти. Шундақла У бизгә кандақ тоғра яшашни угәтти. Әмма бәзиләр Уни рәт килатти, көпчилик Уни әгишәтти. Әйса Өзини әгәшкәнләргә, Пәрвәрдигар билән йеқин мунасивәттә болушни угәтти. У Өзигә ишәнгәнләрни « Мениң достлурум» дәп атиди, чунки уларниң Әйсаға болған ишәнчиси, Пәрвәрдигар билән болған мунасивитини йеқинлаштурған еди.

Бәзиләргә Әйсаниң тәлими яқмиғанлиқтин, улар шикайәт қилип Әйсани турмигә салди.

Пәрвәрдигар Йәшая пәйғәмбәр арқилиқ;У рәт қилиниду, зәрдап чекиду, өлтурулуп кайта тирилиду. Қурбанлиқ Қоза өз женини бизниң гуналиримиз учун қурбанлиққа бериду, дегинидәк Әйса өлуп кайта тирилди!!!!!!! Әйса тирилгәндин кейин шагиртлириға көринип, мундақ дәп тәлим бәрди; Әнди берип башқиларға Мән тоғрисида ейтиңлар. Уларни Мән угәткән тәлимләргә бой сунушни,ишәнгәндин кейин суға чөмулдуруш рәсмийитини угитиңлар. Суға чомулуш дегән,бу уларниң гунаһлардин баш тартип, Маңа болған ишәнчә арқилиқ Пәрвәрдигарға кайтип кәлсә болидиғанлиғини билдириду. Мән силәргә Худаниң Роһини әвәтимән, шу чағда силәр башқиларға Мән тоғрисида гуваһлиқ берәләйдиған кучкә егә болисиләр!деди. Шундақ қилип Әйса асманға көтурилип кәтти, шагиртлири болса карап туруп калди. Шу замат икки пәриштә пәйда болуп мундак деди; Әйса һазир қандақ көтурилип кәткән болса, худди шундақ қайтип келиду». Әйса вәдә қилғандәк шагиртлириға Худаниң Роһини әвәтти. Бу Роһ болса шагиртлириға ,һәр қандақ йәрдә Әйса тоғрисида сөзләшкә вә бугунки кунгичә Әйсани әгишишкә куч бәрди. Инсанлар Әйсаға ишәнгәндин кейин, гунадин баш тартқанлиғинивә Әйсаға болған ишәнч арқилиқ, Пәрвәрдигар билән ярашқанлиғини етирап қилип, суға чөмулиду. Әйсаға ишәнгәнләр биллә тәлим елиш учун вә бир бириниң һалидин хәвәр елиш учун бир йәргә жәм болиду. Мәнму һазир башқиларға Әйса тоғрисида ейтип бериватимән.

баян килған хуш хәвәрдин узундә. Марк 5:1-20

4. Аләмниң яритилиши

Мән сизгә аләмниң яритилиши тоғрисида қизиқарлиқ һекайә сөзләп берәй.

Әң башта Пәрвәрдигар болған. Пәрвәрдигар аләмни, Өз сөзи билән мәвжуд қилди. У асман зиминни,кун вә айни яратти. Әң ахирида болса, Пәрвәрдигар Өзигә охшаш қилип, адәмни яратти. Адәмни топрақтин ясап, андин униңға һаятлиқ демини бәрди. Пәрвәрдигар адәм учун, чирайлиқ бир Һәрәм бағ ясап, у бағни йемәклик мевиләргә толтурди. Шу мевә дәрәқләрниң арисида бирси алаһидә болуп, у дәрәқ яхшилиқ билән яманлиқни билдуридиған дәрәқ еди. У йәрдә йәнә, Һаятлиқ дәриғиму бар еди. Пәрвәрдигар адәмгә һәммә дәрәқләрдин йесәң болиду, әмма яхши вә яманни билдуридиған дәрәқниң мевисини йесәң, өлисән дәп буйруқ қилди.

Пәрвәрдигар адәмниң ялғуз болушини халимиди, шуңа У, адәмни қаттиқ уйқуға селип, униң қовурғусидин бир аял яритип, у аялни адәмгә әкәлди.

Шу чағда адәм мундақ деди; мана бу мениң тенимдин елинған тән, шуна бу аял дәп атилиду»! Пәрвәрдигар адәмниң ялғуз болуши яхши әмәс, шуна адәм ата анисидин бөлунуп, аяли билән бир тән болиду деди. Шундақ қилип бу аял, адәмниң аяли болуп қалди. Униң исми Һава еди. Әр аял иккиси ялиңач болсиму, бир биридин уялматти.

Пәрвәрдигар уларға бәхит саадәт ата қилип,туқумлап көпийиңлар вә йәр йузигә егидарчилиқ қилиңлар деди.

Пәрвәрдигар яратқан һәммә нәрсә интайин яхши болди. У һәммини алтә кундә яритип, йәттинчи куни дәм алди. Мана бу, мән силәргә сөзләп бәрмәкчи болған, Муққәдәс Китаптин узундә.

5. Худаға бойсунмаслиқ

Худа яратқан һайванларниң ичидә әң һелигәри илан еди. У Һава анидин – Худа бағдики һәр қандақ мевини йейишиңларға растинла мәнъий қилдиму?-дәп сориди. Аял, яқ бағдики мевиләрни йесәк болиду, бирақ яхши билән яманни бүлдиридиған мевини йемәслигимизни һәтта қол тәккүшимизниму мәнъий қилди, әгәр йесәк өлүмиз дәп ейтти. Илан аялға ялған өлмәйсиләр, силәр йесәңлар Худаға охшаш неминиң яхши вә неминиң яман екәнлигини билидиған болусиләр дәйду.

Аял бу мевиниң чирайлиқ вә шерин екәнлигини көрүп уни йесә қанчилик әқиллиқ болуп кетидиғанлиғини ойлап мевини үзүп йеди вә еригиму бәрди, уму йеди.Улар мевини йейиши билән көзлири ечилип өзлириниңялаңач екәнлигини билип номус қилишти. Шуңа улар йопурмақларни елип бәдәнлирини йепивалди. Кәчтә улар Худаниң бағда жүргән тивишини аңлап йошурунивелишти.

Худа Адәм атиға сән қәйәрдә дәп вақриди. Шунда Адәм ата Худаға мән Сениң бағда жүргәнлигиңни аңлап қоркуп кәттим сәвәви мән ялаңач деди.

Худа униңдин, ялаңачлиғиңни саңа ким ейтти? Яки Мән йемә дегән мевини йедиңму?-дәп сориди.

Адәм ата, Сән маңа һәмра болсун дегән аял мевини маңа бәрди, шуңа мән йедим дәп жавап бәрди.

Худа аялдин, немә үчүн шундақ қилдиң дәп сориди. Илан мени аздурди шуңа йедим деди.

Худа иланға һөкүм чиқирип, «һазирдин башлап йәр беғирлап меңип өмүрвайәт топа йәйсән. Сени аял билән дүшмән қилимән. Униң әвлади билән сениң әвладиң дүшмәнлишип өтиду. Униң Әвлади сениң бешиңни йәнчийду, Сән Униң тапинини чақисән», дәйду.

Худа аялға, һамилдар болуп қийнилип бошинидиған болисән дәйду.

Худа Адәм атиға, Мән йейишкә мәнъий қилған мевини йегәнлигиң үчүн йәрму ләнәткә учриди. Йәрдә тикән вә қамқақ үниду. Әнди өмүривайәт жапалиқ ишләп озуқлинисән дәйду. Адәмләр әнди яхши билән яманни билидиған болди дәп Худа уларни бағдин қоғлап чиқирип, мәңгүлүк һаят беридиған дәрәқниң йениға Худа Өз периштәлирини күзәткә қойди.

6. **Ибраһим**

Һазир мән сизгә Ибраһим тоғрисида, бир қизиқарлиқ һекайә сөзләп берәй.

Адәм ата билән Һава ана гуна сәвәвидин, Пәрвәрдигардин жирақлишип қалған болсиму, әммә Пәрвәрдигар инсанларни һеч қачан ташлиған әмәс. У йәр йузидики барлиқ инсанларға бәхит ата қилиш учун, бир кишини таллиди. Шу кишиниң исми Ибраһим болуп, Пәрвәрдигар униңға мундақ деди; “ Өз йуртуңдин вә ата анаңдин бөлунуп, Мән көрсәткән йәргә бар! Сәндин уллуқ бир әл яритимән вә саңа бәхит ата қилимән! Саңа бәхит тилигәнләр бәхиткә, ләннәт кәлтургәнләр ләннәткә еришиду. Сән арқилиқ йәр йузидики барлиқ әлләр бәхиткә еришиду!”

Шундақ қилип Ибраһим сәпәргә атланғанда, униң йенида аяли Сәрраһ вә чакарлири бар еди.

Шу чағда Ибраһим йәтмиш бәш яшта болған. Пәрвәрдигар көрсәткән йәргә келип, у йәрни чарлап чиқти, шу йәрдә униңға Пәрвәрдигар намайән болуп “ бу йәрни сениң әвладиңға беримән” дәп вәдә қилди. Ибраһим, Пәрвәрдигар намайән болған шу йәрдә, Пәрвәрдигарға илтижа килди!

Шуниңдин кейин Пәрвәрдигар Ибраһимға намайән болуп, мундақ деди” Қорқма Ибраһим, Мән саңа яр йөләк болимән, сән көп мукапатлиқ болисән”

Шу чағда Ибраһим Пәрвәрдигарға мундақ деди” Әй Пәрвәрдигар! Бу қандақму мумкун болсун, менин пәрзәнтим йоқ турса. Менин чакирим мениң мурасимни алиду”

Лекин Пәрвәрдигар “ Сениң оғлуң , Саңа мурасхор болиду” дәп тәсәлли бәрди. Пәрвәрдигар Ибраһимни сиртқа еп чиқип” асманға қара, юлтузларни санап бақ! Сениң әвладиң худди мошу юлтузлардәк сансиз болиду” деди.

Ибраһим Пәрвәрдигарға вә Униң вәдилиригә ишәнч бағлиди. Пәрвәрдигар билән Ибраһимниң мунасивити мукәммәл еди, чунки Ибраһимниң ишәнчиси мукәммәл болған.

7. Умут бәргән хәвәр!

Давут өтуп кәткәндин кейинму, Ибраһимниң әвлади йәнила Пәрвәрдигарға қарши гунаһ қилишни тохтатмиди. Шундақ болсиму, Пәрвәрдигар өз елини ташлимиди. Шу кунләрниң биридә Худа, Яшая исимлиқ бир пәйғәмбәрни, Өз елигә умут ата қилиш учун әвәтти.

Яшая болса « Пәрвәрдигар вәдә қилған Қутқазғучини йәргә әвәтиду, Уни башқилар рәт қилип вә өч болиду. У азап чекип, бизниң гунаһлиримизни Ө устигә елип қурбан болиду. У Өзиниң өлими арқилиқ бизгә тинчлиқ бериду!» дәп ейтқан. « Биз худди қойчиси йоқ қойлар йоқилип кәткәнгә охшаш, вә биз өзимизниң гунаһ сәвәвидин, Пәрвәрдигардин жирақлишип кәттуқ» деди Яшая.

Әмма Худа вәдә қилған Нижаткар, худди қозидәк, өлумгә йетәклисиму бизниң гунаһлиримизни Өз устигә кәмтарлиқ билән алиду. У өлуп, көплигән әлләр Худа билән йеқин мунасивәттә болалиши учун кайта тирилиду. Мана бу көпчиликкә умут беридиған, Яшая баян қилған һәқиқий хуш хәвәрдур. Шуниңдин бери улар вәдә қилинған Қутқазғучини кутуп яшиди.

8. Жин чаплашкан адәмниң азат болуши.

Мән сизгә бир қизиқарлиқ һекайә сөзләп берәй. Бир көлниң қирғиқиға йеқин жайда бир өңкур жайғишип, шу өңкурдә жин чаплашкан бир адәм яшайдикән. У адәм өзиниң ағриғи сәвәвидин, өз хәлқигә йеқинлишиш мундақ турсун, һәтта өз йезисиғиму кириши мумкун әмәс екән.

Сәвәви, униң ичидики яман роһлар уни кечә кундуз кийнап, һәр қандақ қәбирстанлиқларни арилитип, өзини тағ ташларға урундуруп , вақирап жақиритип қийнайдекән. Һәтта шу сәвәптин өзини өзи жараһәтләпму алидекән.Бәзи адәмләр уни тохтатмақчи болуп, униң пут қоллирини зәнжирләп бағлапму қойидекән, әмма у адәмнин ичидә яман роһлар болғанлиқтин, зәнжирләрни узиветидекән.

Бир куни Әйса шагиртлири билән көлнин шу қирғиқига қейиқ билән узуп өтти. Әйса қейиқтин чушуп қирғаққа чиққанда, бу жин чаплашқан адәм Униңға йеқинлишип келип, тизлинип туруп мундақ деди: Әйса, Улуқ Худаниң Оғли!!!! Сәндин сораймән, мени қийнима!!. Сәвәви Әйса”әй яман роһ, бу адәмдин чиқип кәт! дегән еди.

Әйса униңдин : исмиң ким? дәп сориди.

Мениң исмим тумән, сәвәви биз көп ! дәп жавап бәрди у. Андин яман роһлар Әйсадин : бизни бу йәрдин қоғливәтмә, униңдин көрә бизни чошқиларға кәткузивәт, биз шуларниң ичигә киривалайли... дәп өтунди. Чунки йеқин йәрдә чошқилар отлавататти. Әйса шу замат уларға рухсәт қилди. Яман роһлар чошқиларға кирип кәтти вә шу йәрдики икки миң чошқа ғардин сәкирәп көлгә чөкуп өлуп қалди. Шу чағда чошқа баққан падичилар шәһәргә кирип болған вақиәни башқиларға тәпсилий сөзләп бәрди. Көпчулук Әйсаниң әтрапиға жиғилип, Униң қешида кийим кийип, әқил һоши жайиға кәлгән һелиқи жин чаплашқан адәмни коруп, қаттик қорқуп кәтти. Шу чағда улар Әйсаниң кетишини өтунди.